

The Mysterious Benedict Society and the Perilous Journey

Više je mjeseci prošlo od njihove zastrašujuće avanture u Institutu za učenje vrlo prosvijetljenih. Sjećanja na trenutke dok su bili bespomoćni, u vlasti gospodina Curtaina i njegovih posilnih, još su bolno svježa u glavama četvero djece koja sebe nazivaju Tajanstveno društvo Benedict.

Reynie, Kate, Sticky i Constance, sada svaki u svojem ugodnom i toplom domu punom ljubavi i razumijevanja, sretni su i naizgled zadovoljni, ali im nedostaju uzbudljivi trenutci druženja kad djeluju kao tim. Svatko od njih posebna je osoba, osoba za sebe, ali zajedno se osjećaju... hm... nepobjedivo. No, gospodin Benedict za Constancein je rođendan za sve njih spremio iznenađenje, uzbudljivu ekspediciju u nepoznato ispunjenu zagonetkama. Ali ekspedicija koja je trebala biti potraga za tajanstvenom biljkom, u trenu je postala smrtonosna avantura. Gospodin Curtain i njegova Desetorica poslušnika bezočnom su drskošću u pola bijela dana jednostavno oteli gospodina Benedicta i njegovu pomoćnicu Rhondu, neposredno prije nego je stigao djeci do kraja objasniti svrhu i smjer putovanja. Vodeći se šturim savjetima i gotovo nerješivim šifriranim uputama, četvero će djece samo krenuti u potragu koja će ih voditi širom Europe, sve do malog nenaseljenog otočića u Sjevernome moru gdje će se morati suočiti s najstrašnijim neprijateljem kako bi spasili život svojem dobročinitelju.

Drugi dio serijala *Tajanstveno društvo Benedict i opasno putovanje* Trentona Leeja Stewarta još je uzbudljiviji od prvog, a naši su junaci nešto stariji i mudriji, ali ovaj put još odlučniji da stanu na kraj zlikovcu Curtainu i unatoč svim opasnostima osjećaju se, kao što smo rekli, nepobjedivo.

Stanek.

ISBN 978-953-8130-64-9

9 789538 130649

www.eknjizara.hr

119,00 kuna

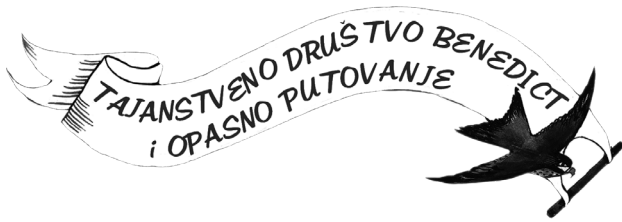

VP
PET PLUS
BIBLIOTEKA

Stanek

Stanek

**TRENTON LEE
STEWART**

© Za Hrvatsku: STANEK d.o.o.
Svibanj, 2021.

Marofska 45, Kućan Marof
42 000 Varaždin
Tel.: (042) 207 215
E-mail: info@staneK.hr

Prijevod s engleskog
Nebojša Buđanovac

Lektura
Sandra Breka - Ovčar

Urednik
Neven Antičević

Za nakladnika
Nadica Stanek

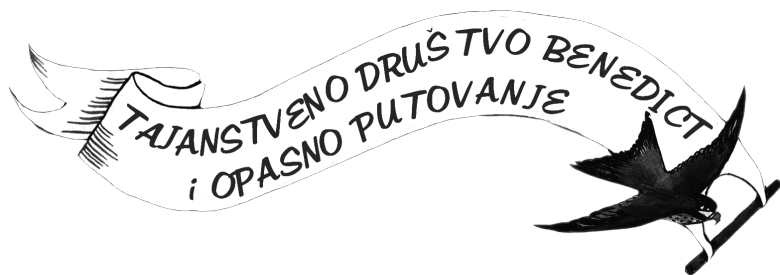
CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 001100666.

ISBN: 978-953-8130-64-9

Copyright © 2008 by Trenton Lee Stewart

Ilustracije za naslovnicu i unutrašnjost knjige: © 2008 Diana Sudyka
Naslov izvornika: *The Mysterious Benedict Society and the Perilous Journey*
Sva prava pridržana.

BEZ DOZVOLE IZDAVAČA: nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati,
umnožavati ili prenositi u bilo kojem obliku ili bilo kojim sredstvima –
elektronskim ili mehaničkim, uključujući i fotokopiranje, fotografranje,
snimanje u bilo kojoj varijanti ili ubacivanje u bilo kakav sustav spremanja
informacija.

**TRENTON LEE
STEWART**

PET PLUS
BIBLIOTEKA
KNJIGA 9.

Varaždin, 2021.
prvo izdanje

SADRŽAJ

<i>Pisma s limunskim sokom i ključna razočaranja . . . . .</i>	<i>1</i>
<i>Nevidljivo upozorenje . . . . .</i>	<i>17</i>
<i>Iza stakla ili prozori za ogledala . . . . .</i>	<i>31</i>
<i>Društvo se ponovno sastaje . . . . .</i>	<i>43</i>
<i>Putovanje počinje . . . . .</i>	<i>57</i>
<i>Poluistine i varke . . . . .</i>	<i>73</i>
<i>Krastače, pirati i tehničke poteškoće . . . . .</i>	<i>87</i>
<i>Značaj vremenski prilika . . . . .</i>	<i>109</i>
<i>Upute, prisjećanja i nepodmireni dugovi . . . . .</i>	<i>125</i>
<i>Stara vještica, sumnjiv dar i zagonetka dvorca . . . . .</i>	<i>137</i>
<i>Neugodne razmjene i lukave krinke . . . . .</i>	<i>155</i>
<i>Obećanja i odmori . . . . .</i>	<i>171</i>
<i>Radovi o mrakosladu . . . . .</i>	<i>185</i>
<i>Telefonski poziv, novac i sudbonosna omotnica . . . . .</i>	<i>203</i>
<i>Napokon uhvaćeni . . . . .</i>	<i>219</i>
<i>Zatvorenik iz kućice za čamce . . . . .</i>	<i>235</i>
<i>Slijedite vjetar . . . . .</i>	<i>251</i>
<i>Sumrak prije zalaska sunca . . . . .</i>	<i>263</i>
<i>Stražari na silosu . . . . .</i>	<i>279</i>
<i>Ugodni snovi i druge lažne udobnosti . . . . .</i>	<i>289</i>
<i>Pandorina kutija ili stvari koje trebaju ostati zatvorene . . . . .</i>	<i>303</i>
<i>Obračun u utočištu . . . . .</i>	<i>321</i>
<i>Pećina na vrhu planine . . . . .</i>	<i>333</i>
<i>Stari prijatelji i novi neprijatelji . . . . .</i>	<i>353</i>
<i>Što sjaji u tami? . . . . .</i>	<i>377</i>
<i>Isprike, objašnjenja i vrlo prihvatljive ideje . . . . .</i>	<i>393</i>

PISMA S LIMUNSKIM SOKOM I KLJUČNA RAZOČARANJA

Jednoga vedroga rujanskog jutra, kad je većina djece njegove dobi bila u školi i mučila se s razlomcima i decimalnim brojevima, dječak zvan Reynie Muldoon hodao je prašnom cestom. Bio je on dječak prosječna izgleda – prosječne smeđe kose i očiju, nogu prosječne dužine, nosa na prosječnoj udaljenosti od ušiju i tako dalje – i bio je posve sam. Osim sokola koji je letio visoko nad cestom i nekoliko livadskih ševa koje su se skrivale u poljima s obje strane ceste, Reynie je bio jedino živo stvorenje u blizini.

Promatraču sa strane Reynie se mogao činiti izgubljeno i daleko od doma i takav bi promatrač zapravo bio napola u pravu. Barem je Reynieju bilo zabavno tako razmišljati jer upravo je

zaključio da se njegova trenutačna situacija može u potpunosti opisati terminom polovice: bio je na pola dana vožnje od predgrađa Stonetowna, gdje je živio, pola kilometra od najbližega gradića, a, prema čovjeku koji mu je dao upute, imao je još kilometar prije nego što stigne do svojeg odredišta. No, od svega je bilo najvažnije što je prošlo pola godine otkako je vidio troje svojih najbližih prijatelja.

Reynie žmirne štiteći se od sunčevih zraka. Nedaleko ispred njega makadam se uspinjao uz strmo brdo, baš kao što je čovjek iz grada i rekao. Iza brda trebao bi naći farmu. A na toj će farmi naći Kate Wetherall.

Reynie krene brže, tako da su mu cipele podizale prašinu. Kad se sjeti da će uskoro vidjeti Kate! I Sticky Washington – Sticky će biti ovdje do večeri! A sutra će se svi odvesti u Stonetown vidjeti... Pa, vidjeti Constance Contraire, ali i to je bilo u redu. Čak je i pomisao na Constance koja ga vrijeđa svojim stihovima u rimi činila Reynieja sretnim. Constance je mogla biti malena drska i neotesana genijalka, ali bila je jedna od nekoliko osoba na svijetu koje je Reynie smatrao pravim prijateljima. Constance, Sticky i Kate bili su mu poput obitelji. Nije bilo važno što ih je upoznao prije samo godinu dana. Njihovo je prijateljstvo nastalo u izvanrednim okolnostima.

Reynie potrči.

Nekoliko minuta kasnije stajao je na vrhu brda, s rukama na koljenima, daščući poput štenca, nakon što ga je oduševljenje svladalo. Morao se nasmijati sam sebi. Uostalom, on nije bio Kate koja je vjerojatno mogla pretrčati cijeli put od grada do ovamo, a da se ne oznoji. (Zapravo, to bi vjerojatno mogla i trčaći na rukama.) Reyniejevi darovi nisu bili fizičke naravi – i u tome je bio prosječan – tako da je sada brisao čelo i pokušavao doći do daha dok je promatrao farmu pred sobom.

Dakle, ovo je bio Katein dom: skromna farma i sjenik, svježe obojeni, sa starim kamionetom u dvorištu, zatim maleni bijeli kokošinjac, obor s ovcama i kozama, a iza obora prostrane padine pašnjaka. Preko puta zgrada bio je voćnjak, a na nekim stablima vidjele su se debele, crvene jabuke iako je većina voća bila nerazvijena i jedva vidljiva. Na farmi je još uvijek trebalo puno raditi, rekla je Kate u jednom od pisama. I to je bilo skoro *sve* što je rekla. Pisma joj nikada nisu bila pretjerano rječita iako su uvijek bila vedra. Zapravo i previše vedra – ponekad se Reynie osjećao kao da je jedini komu nedostaju prijatelji.

Upravo kad je Reynie krenuo nizbrdo, među zgradama farme ispod njega oglasilo se zvono. Promatrao je područje nadajući se da će vidjeti Kate, ali vidio je samo koze i ovce kako izlaze iz obora, koji je zasigurno ostao otvoren, kako bi išle pasti na pašnjake. Reynie iznenađeno zastane. Mogao se zakleti da se posljednja koza koja je izašla iz obora okrenula i gurnula vrata za sobom da ih zatvori.

Reyniejevo se čelo nabora. Ova savjesna koza nije bila prva neobična stvar koju je vidio jutros. Podsjetila ga je na nešto drugo – nešto zanimljivo čemu, u svojem uzbuđenju, do sada nije posvetio mnogo pozornosti. Reynie zakloni oči i pretraži pogledom nebo. Tamo, kružeći prilično nisko, bio je sokol kojeg je uočio ranije. Mogao mu je vidjeti oznake na licu koje su podsjećale na crnu kapu i duge crne zaliske. Reynie nije umišljao da zna mnogo o pticama (iako je zapravo znao više od većine ljudi), ali bio je siguran da je to sivi sokol – a u ovoj regiji, u ovo doba godine, sivi su sokoli bili zaista vrlo rijetki.

Reynie se naceri i pojuri nizbrdo prema farmi.

Nešto se čudno događalo i jedva je čekao otkriti što je to bilo.

Sjenik je bio bliže cesti od kuće pa je Reynie prišao otvorenim vratima i provirio unutra, za slučaj da je Kate bila tamo.

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da mu se oči prilagode od blještave sunčeve svjetlosti na relativni sumrak unutar sjenika, ali kad jesu, nisu mogle ugledati ljepši prizor.

Bio je tamo taj poznati plavi konjski repić, ta široka ramena i to crveno vatrogasno vjedro. Pronašao je Kate, nesumnjivo. Stajala je okrenuta njemu leđima, s rukama na bokovima, zureći u zid. Reynie je razmišljao da joj se prikrade s leđa, a zatim se brzo predomislio. Prikradanje Kate bila je vjerojatno vrlo loša ideja. U svakom slučaju, nije ju htio uznemiriti. Još je zurila ravno pred sebe, naizgled izgubljena u koncentraciji. Reynie, koji nije mogao vidjeti ništa na zidu sjenika, pretpostavio je da se usredotočila na nešto unutar sebe. Možda je razmišljala o nekom korisnom novom alatu koji je mogla nositi u vjedru.

Iznenada, Kate se presavila i počela kašljati, pa pljuvati, pa proizvoditi zaista strašne zvukove povraćanja. Zar se gušila? Reynie je upravo htio pojuriti pomoći joj kad je frustrirano kriknula i udarila nogom o tlo. „Ne opet!“ jauknula je i uspravila se. Zatim se okrenula i ugledala Reynieja kako ju gleda s ulaza u sjenik.

„Nemam pojma što je ovo bilo,“ reče Reynie, „ali imam osjećaj da će mi biti zabavno.“

„Reynie!“

Kate mu pritrči dok su joj jarkoplave oči sjajile od oduševljenja. Reynie raširi ruke – i istog trena požali. Katein pozdrav, isporučen punom snagom, bio je više nalik obaranju u nogometu nego zagrljaju i kad su pali na tlo, Reynie osjeti kako mu je izbila dah.

„Jesi li upravo stigao?“ reče Kate uzbuđeno, podižući se na koljena. „Gdje su gospođica Perumal i njezina majka? I zašto ti je trebalo tako dugo? Trebao si biti ovdje *jučer*. Ponovno sam provjerila pismo samo da budem sigurna.“

Reynie, koji je trpio napad panike koji uvijek prati ljude kad ostanu bez daha, ipak se pokušavao nasmiješiti – zapravo, načiniti bilo koji drugi izraz osim izraza ribe na suhom – ali mogao je samo pomicati usta, ne uspijevajući proizvesti zvuk.

„Hej, Reynie, pa ti si ostao bez riječi!“ reče Kate smijući se. Povukla ga je na noge i počela otresati prašinu s njega snažnim, bolnim udarcima. „Znam, i ja sam uzbuđena. I ne samo zbog velikog iznenađenja gospodina Benedicta. Oduševljena sam što ću vas dečke opet vidjeti! Nemaš pojma koliko sam bila razočarana što se nisi pojavio prošle večeri.“

Povrativši dah, Reynie se izmakne domašaju Kateinih udaraca i reče: „Nisi jedina. Automobil nam se pokvario i morali su nas odvući u grad. Proveli smo noć u motelu.“

„U motelu u gradu?“ vikne Kate. „Da smo barem znali! Mogli smo doći do vas kamionetom!“

„Oprosti, nazvao bih, ali budući da nemaš telefon...“

Kate zajauče. „Milligan i njegova pravila! Znaš da ga volim, ali iskreno, neke od stvari na kojima inzistira...“

„Bilo kako bilo,“ reče Reynie smijući se, „nisam mogao čekati da poprave auto pa sam dobio dozvolu od Amme“, tako je Reynie zvao gospođicu Perumal, svoju bivšu tutoricu, koja ga je nedavno posvojila, „i upute od mehaničara i evo me ovdje. Amma i Pati doći će čim automobil bude popravljen.“

Kate uhvati Reynieja za ruku, a na licu joj se pojavi izraz brige (što je za Kate bio neobičan izraz jer ona nije bila tip koji se brine). „Je li automobil dovoljno velik za nas troje da se vozimo zajedno? Mislim, uz gospođicu Perumal i njezinu majku i prtljagu? Dolaze i Stickyjevi roditelji, a njihov je automobil malen. Ne mogu zamisliti da jedno od nas provede šest sati razdvojeno od ostalih dvoje – ne nakon što smo bili šest mjeseci razdvojeni!“

„Unajmili smo karavan. Bit će puno mjesta. A sad slušaj,“ reče Reynie podigavši ruku da zaustavi Kate koja je opet počela govoriti, „prije nego što previše skrenemo s teme, možeš li mi reći što si radila malo prije? Posljednji sam put čuo takav zvuk kad je mačka u sirotištu ispljunula kuglu dlake.“

„A, to“, reče Kate i slegne ramenima. „Uvježbavam regurgitiranje stvari, ali puno je teže nego što bi pomislio.“ Vidjevši užasnut Reyniejev izraz lica, ona brzo objasni: „To je stari trik umjetnika bježanja. Houdini i svi drugi momci mogli su to učiniti. Progutali bi alat za obijanje brave ili nešto takvo pa bi ga kasnije vratili mišićima vrata. To bi trebalo uvježbavati s koncem privezanim za ono što gutaš kako bi mogao lakše vratiti. U početku sam to radila tako, ali pomislila sam da bih mogla i bez konca. No, još nisam imala sreće s tim.“

„Dakle, bio sam u pravu“, reče Reynie. „Zaista *jest* zabavno. Ali nije li i opasno?“

Kate napući usnice razmišljajući o tome. To joj očito nikad nije palo na pamet. Ona se nije pretjerano brinula o opasnostima. „Valjda nije najsigurnija stvar na svijetu“, priznala je i s ozbiljnim izrazom dodala: „Bolje ti je da to ne pokušavaš.“

Reynie se nasmije (jer ništa ga nije moglo natjerati da pokuša izvesti nešto takvo), a zatim odglumi jednako ozbiljan izraz pa reče: „U redu, Kate, obećavam da nikad neću progutati – što si to zapravo progutala?“

Kate zakoluta očima pa odmahne. „Ne želim razgovarati o tome.“

„Hej, a što se sada događa s time?“ ustrajao je Reynie, opet s užasnutim izrazom na licu. „Mislim, budući da nisi uspjela...?“

„Ne želim“, reče Kate odlučno, „*razgovarati* o tome.“

Ionako su imali puno drugih tema za razgovor. Ne samo da je Kate htjela pokazati Reynieju farmu, nego je očajnički željela čuti njegovo mišljenje o velikom iznenađenju koje je gospodin Benedict planirao za njih. Prošlo je točno godinu dana otkako ih je gospodin Benedict unovačio za hitnu misiju – misiju koju su mogla izvršiti samo vrlo posebna djeca – i sada, na godišnjicu njihova prvog susreta, dogovorio je da se opet sastanu u njegovu domu u Stonetownu. U jednom od pisama objasnio je: „Ovdje ćete naići na iznenađenje koje će, nadam se, svima vama biti ugodno – iznenađenje koje mi, iako nedovoljno izražava moju zahvalnost, kao i moju veliku i trajnu ljubav prema vama, ipak djeluje prikladno...“ I tako je nastavio neko vrijeme, opisujući svoje poštovanje prema jedinstvenim sposobnostima djece i njegovoj sreći što će ih sve opet vidjeti. Kate je sretno pročitala pismo na brzinu i odložila ga. Reynie ga je pročitao nekoliko puta i naučio ga napamet.

„Zapamtio si cijelo pismo?“ reče Kate, vodeći Reynieja uz ljestve da mu pokaže gornji sjenik. „Počinješ zvučati poput Stickyja.“

„Sticky bi ga morao pročitati samo jednom“, reče Reynie, što je bilo posve točno, ali Reynie ga je spomenuo uglavnom zato da skrene pozornost sa sebe. Činjenica je bila da je zapamtio svako pismo koje je dobio u proteklih šest mjeseci – ne samo od gospodina Benedicta, nego i vedre poruke od Kate, pomalo dosadne, ali detaljne Stickyjeve izvještaje, pa čak i hirovitu poeziju koju mu je Constance slala zajedno s ponekim zanimljivim gumbom, mucicom prašine ili komadom papira koji bi joj privukao pozornost dok bi tražila marku. Reynie se osjećao prilično stidljivo u vezi s tim koliko mu je važna bila svaka njihova riječ iako nitko od njih nije spomenuo da im on nedostaje.

„Govoreći o Stickyju,“ reče Kate, vukući Reynieja kroz tavana vrata, „jesi li se čuo što s njim u zadnje vrijeme? Kaže da si vas dvojica pišete češće nego on i ja. Kaže da se *ti* barem potrudiš odgovoriti na njegova pitanja, za razliku od *nekih* prijatelja koje poznaje. Ne mislim da baš razumije moju situaciju. Uzgred, ovo je gornji sjenik.“

Reynie se ogleda oko sebe. Sjenik je bio poput svakog drugog sjenika koji je vidio – iako ih je, istini za volju, uglavnom vidio samo na slikama i filmovima – ali Kate je izgledala neopisivo ponosno na njega pa je kimnuo glavom s odobravanjem te rekao: „Što Sticky ne razumije? U vezi s tvojom situacijom, mislim.“

„Pa, kao prvo,“ reče Kate otvarajući vanjska vrata gornjeg sjenika koja su gledala na obor, „bila sam jako zaposlena jer sam išla u školu i pokušala pokrenuti farmu ponovno. Milligan je često odsutan na misijama, znaš, pa moram pomagati.“

Reynie je to znao. Milligan je bio Katein otac, ali bio je i tajni agent. Nijedna od tih činjenica nije bila poznata donedavno – nije to znala čak ni Kate. Bila je tek malo dijete kad je Milligan, uhvaćen na misiji, izgubio pamćenje i nije se vratio. Budući da joj je majka bila mrtva, a otac ju je napustio (ili su tako svi vjerovali), Kate su poslali u sirotište iz kojeg je s vremenom pobjegla i priključila se cirkusu. Milligan je, sa svoje strane, pobjegao iz zarobljeništva i otišao raditi za gospodina Benedicta. Sve dok ih gospodin Benedict nije okupio, točno prije godinu dana, Kate i Milligan nisu otkrili istinu.

„Farma se zaista raspala tijekom godina“, pričala je Kate. „Imala sam posla po cijele dane. Ne da mi to smeta, naravno. No, najteže mi je sjesti dovoljno dugo da napišem dobro pismo. Sticky bi to trebao znati, zar ne?“

„Vjerojatno bi“, prizna Reynie. Prišao je vratima gdje je Kate vadila nešto iz svojeg vjedra (vjedro je sada imalo poklopac,

primijetio je Reynie) i stavila to među usne. Bila je to nekakva zviždaljka. Ona opet posegne u vjedro.

„Ali, pravi je problem kod pisanja pisama“, nastavila je Kate, govoreći sa zviždalkom u ustima dok je navlačila debelu kožnu rukavicu na šaku, „da vlada čita sva moja pisma. Kći vrhunskog agenta, znaš. Moraju biti sigurni da ne otkrivam nikakve tajne. Dovoljno je loše da je sve u vezi s našom misijom zataškano – po svemu, trebali smo biti slavni zbog onoga što smo učinili – ali ne mogu čak ni slati privatna pisma najboljim prijateljima? To je skandalozno!“

Kao da želi demonstrirati svoj bijes, Kate napuše obraze i snažno puhne u zviždalku koja proizvede visok pisak, poput čajnika.

„Je li to za ono za što mislim da jest?“ upita Reynie.

„Vjerojatno,“ reče Kate, „ionako si obično u pravu u vezi sa svime. No, iskreno, ne misliš li da nije pošteno da me Sticky okrivljuje zato što malo pišem?“

Reynie odluči izreći svoje mišljenje. „Moram priznati da sam i ja mislio isto, ne samo u vezi s tvojim pismima, nego u vezi s pismima svih vas. Nitko nije zaista govorio mnogo... o... pa počeo sam misliti da sam ja jedini, znaš, komu...“

Kate ga pogleda iskosa. „Reynarde Muldoone! Nikad ne bih pomislila da ti, od svih ljudi...“ Ona odmahne glavom. „Nema svatko tvoj dar izražavanja, Reynie. Nemaš *pojma* koliko ste mi svi nedostajali. Čak mi i Constance nedostaje, zaboga!“

Reynie se naceri. Bilo je baš kao što se nadao. Bio je ovdje tek pet minuta, a već se osjećao stoput bolje.

„Ah, evo je!“ reče Kate, držeći ispruženu ruku. Trenutak kasnije, zrak ispred njih pretvori se u oluju kandži i krila. Reynie odskoči unatrag. Sokol se spustio na Kateinu debelu kožnu rukavicu, koja joj je sezala daleko iznad zapešća i sada je naginjala

glavu u jednu pa u drugu stranu, promatrajući ih. „Reynie, upoznaj Madge.“

„Madge?“

„Skrraćeno od Majesty (Veličanstvo) Zapravo, njezino je puno ime Njezino Veličanstvo Kraljica. Jer, znaš, ona je kraljica ptica.“

„Vidim“, reče Reynie. „Naravno. Kraljica ptica.“

„Ne gledaj me tako! To je odlično ime, sviđalo ti se ili ne. Nije li to odlično ime, Madge?“ Kate pruži sokolici komadić sušenog mesa iz vrećice sa zatvaračem u vjedru. Rekla je Reynieju da ju pogladi po perima (što je Reynie nervozno poslušao) i zatim ju opet pustila. „Milligan mi ju je darovao za rođendan – trebalo je samo desetak nagovještaja i jedan mjesec moljakanja – i obučavam ju od tada. Vrlo je pametna.“ Kate spusti glas, kao da ju Madge, udaljena preko stotinu metara, još može čuti. „Što je između nas, vrlo rijetko za ptice grabljivice. Naravno, to ne bih nikad rekla *njoj*.“

Reynie je gledao sokolicu kako leti iznad farme. Bilo je upravo nalik Kate Wetherall da vam pokaže nešto tako dramatično i onda se ponaša kao da ne biste trebali biti iznenađeni. „Mislio sam da ti treba dozvola za sokola“, reče on, „i godine posebne obuke.“

„O, treba“, reče Kate, vraćajući rukavicu natrag u vjedro. „Sve sam to odradila u cirkusu. Jedan od dresera životinja bio je sokolar i dozvolio mi je da mu budem pripravnica. Naučila sam od tog tipa svašta... ali o tome možemo razgovarati kasnije“, reče ona, prekidajući temu nestrpljivim odmahivanjem ruke. „Htio si mi pričati o Stickyju. Jesi se čuo s njim u posljednje vrijeme?“

Reynie izvadi presavijene listove papira iz džepa. „Zapravo, poslao mi je ovo prije nekoliko dana. To je priča o našoj misiji – za buduće naraštaje, rekao je, pod pretpostavkom da misija

PISMA S LIMUNSKIM SOKOM I KLJUČNA RAZOČARANJA

prestane biti tajna. Rekao je da bih ti ju trebao pokazati. Želi naše mišljenje.“

„Misliš, pisao je o svemu što se dogodilo? Kao priču?“

„Pa... nešto takvo.“ Reynie izravna papire i preda ih Kate koja odmah sjedne u sijeno i počne čitati. Bilo je pet stranica ispunjenih s obje strane sitnim rukopisom s gustim slovima, a sam naslov bio je dug gotovo kao Kateina pisma. Pisalo je:

Kako je Tajanstveno društvo Benedict porazilo strašni uređaj za ispiranje mozga zvan Šaptač (kao i njegova izumitelj Ledroptha Curtaina za kojeg se otkrilo da je davno izgubljeni identični blizanac gospodina Nicholasa Benedicta po kojem je Društvo dobilo ime): osobni prikaz

„Svega mi!“ reče Kate.

„Naslov?“

Ona kimne i nastavi čitati:

Za slučaj da vi, čitatelju, ne znate za neuspješan plan gospodina Curtaina da postane moćni svjetski vladar pomoću utjecaja svojeg Šaptača na umove ljudi, ovaj će vas prikaz obavijestiti o tome.

Priča počinje formiranjem Tajanstvenog društva Benedict. Nizom testova utvrđeno je da su George „Sticky“ Washington (autor ovog prikaza), Reynard Muldoon (čije je puno ime sada Reynard Muldoon Perumal jer je posvojen), Kate Wetherall i Constance Contraire bili dovoljno vješti da uđu u Institut za učenje vrlo prosvjetljenih gospodina Curtaina i djeluju kao tajni agenti gospodina Benedicta. Na gore spomenutom Institutu ta su djeca otkrila mnoge uznemirujuće stvari. Zatim su onespobili Šaptača iako

TAJANSTVENO DRUŠTVO BENEDICT I OPASNO PUTOVANJE

su gospodin Curtain i njegovi najbliži pomoćnici (njegovi izvršni, kako ih je zvao) nažalost uspjeli pobjeći. Ali vidim da sam već došao do kraja. Dopustite mi da se vratim i prikladno prikažem slijed događaja...

Prikaz je nastavljao tako, vraćajući se unazad, skrećući i idući izokola, dok je Sticky pokušavao napisati precizan sažetak njihovih pustolovina. Primjerice, cijelo poglavlje bilo je posvećeno izvoru riječi „užasno“, još jedno neobičnom osjećaju izolacije koji se događa na otocima (za razliku od poluotoka) te još jedno razmatranju okrutnih kazni u školama. Do trenutka kad je Kate stigla do druge stranice, ramena su joj visjela. S uzdahom, ona okrene zadnju stranicu i pročita posljednju rečenicu: „*I to je kraj prikaza.*“ Zatim pogleda Reynieja. „Je li to... hmm, *sve* ovako pisano?“

„Bojim se da jest.“

„Ali kako je mogao učiniti najuzbudljiviji, najopasniji, najvažniji događaj u svojem životu – u životu svih – tako... tako...“

„Dosadnim?“ ponudi Reynie.

Kate se baci na sijeno i počne kikitati. „Oh, jedva čekam da ga vidim!“

„Nemoj ga *previše* zezati. Možda izlazi iz svoje ljuske, ali još je osjetljiv, znaš.“

„Zagrlit ću ga svakako prije no što ga počnem zadirkivati“, reče Kate.

Reynie se zgrozi. Katein zagrljaj vjerojatno će povrijediti Stickyja puno gore od njezina zadirkivanja.

„Pa, dosta izležavanja“, reče Kate koja je ležala možda tri sekunde. Ona skoči na noge. „Zar nećeš ništa reći o mojem vjedru?“

„Namjeravao sam“, reče Reynie. „Vidim da si načinila neke preinake.“

Kate požuri pokazati mu. Pametno osmišljen novi poklopac vjedra lako se otvorao, ali bio je sigurno zatvoren, što je sprječavalo da joj stvari ispadnu van, kao što se dogodilo nekoliko puta u prošlosti. Nadalje, u vjedru je Kate pričvrstila nekoliko vrećica koje su se zatvarale kopčama, vezicama i patentnim zatvaračima, tako da je sve moglo ići na svoje mjesto. Uže je bilo smotano na dnu, kao i uvijek, uredno smješteno ispod vrećica.

„Impresivno“, reče Reynie istražujući skriveni mehanizam koji je automatski otvorao poklopac.

Kate je sjajila. „Milligan je dizajnirao poklopac. Istaknuo je da bi pojas za alat bio manje nespretan od vjedra, ali podsjetila sam ga da na pojas ne bih mogla stati da dosegnem stvari...“

„Ili ga napuniš vodom i baciš na progonitelje“, reče Reynie, prisjećajući se da je Kate učinila upravo to da bi pobjegla Jacksonu i Jillson, najopakijim Izvršnima gospodina Curtaina koji su prijetili djeci na Institutu.

„Upravo tako! I Milligan je shvatio što mu želim reći pa je ponudio da mi poboljša vjedro umjesto da ga zamijeni. Gledaj“, reče ona stajući na zatvoreni poklopac. „Više ga ne trebam prazniti i preokretati. To štedi vrijeme, znaš.“

Bilo je teško zamisliti da Kate radi nešto još brže nego što je već radila, ali Reynie je priznao poboljšanje. „A što držiš u njemu ovih dana? Mislim, osim zakuske za sokola i zviždaljke.“

Vrećicu po vrećicu, Kate je pokazala Reynieju sadržaj vjedra. Srećom, rekla je, Milligan je vratio neke stvari koje je morala ostaviti u Institutu – njezin durbin (koji je prerusila u kaleidoskop), njezin švicarski nožić, magnet u obliku potkove i svjetiljku – i zamijenio je neke predmete koji su bili izgubljeni ili uništeni, poput pračke i špekula, ribolovne žinje, posebno jakog ljepila i svjetiljke u obliku olovke. Nadalje, dodala je kist veličine olovke i bočicu soka od limuna.

„Morala sam čekati da ti kažem osobno“, reče Kate s vragolastim pogledom. „Znaš trik s limunovim sokom, ne? Od sada ću pisati tajne poruke kistom na svoja pisma, tako da ih ona njuškala iz vlade neće moći vidjeti. Samo trebaš držati papir iznad svijeeće i riječi će se pojaviti.“ Reynie se nasmije. Bio je upoznat s trikom s limunovim sokom, ali nikad ga nije imao prilike upotrijebiti. „A što je u posljednjoj vrećici?“ upita on, pokazujući vrećicu koja je ostala zatvorena.

„Oh, samo ovo“, reče Kate pomalo turobno, vadeći prsten s barem dva tuceta ključeva raznih veličina i vrsta. „Ključevi kuće, ključevi kamioneta, ključevi za lokote na sjeniku, ključevi za lokot na kokošinjcu, sve vratnice i ormari i drvenjare, što god ti padne na pamet. Milligan vjeruje u držanje stvari na sigurnom.“ Ona uzdahne i vrati ključeve natrag u vrećicu.

„U čemu je problem?“ upita Reynie.

„Ni u čemu, zapravo“, reče Kate. „Barem ni u čemu važnome – i mislim da je upravo u tome stvar. Volim farmu, znaš, i drago mi je što sam ovdje. Ali ponekad mi je pomalo dosadno. Nakon svih uzbuđenja koja smo prošli i važnih stvari koje smo ostvarili – pa, sve nakon toga čini mi se malo običnim. Mi smo bili tajni agenti, Reynie!“ Još dok je izgovarala te riječi, Kateine su oči zasjale na poznat način. Zatim se nasmijala sama sebi. „Pomalo je teško osjetiti uzbuđenje zato što imaš ključ podruma. Na to sam mislila.“

„Pa, nisi sama“, reče Reynie. „Otkako me gospođica Perumal posvojila, stvari su bile sjajne, ali još uvijek cijelo vrijeme osjećam nemir – kao da bih trebao raditi nešto hitno, a ne znam što.“

„Zaista?“ reče Kate i na trenutak se dvoje prijatelja promatralo u tišini. Bio je to pogled kojim su si prenijeli sve što su dijelili: opasnosti, poteškoće i pobjede u svojoj misiji, naravno, ali i

spoznaju – koja ih je izolirala kad su bili sami, ali i uzbuđivala kad bi bili zajedno – da su o svijetu znali neke stvari koje nije znao nitko drugi, o kojima nikad ne mogu razgovarati ni s kim osim međusobno.

„Valjda je to samo normalna reakcija“, reče Kate napokon. Otišla je u kut sjenika. „Bilo kako bilo, nije *toliko* loše. I činim sve što mogu da mi bude zanimljivo.“

Potom, ona skoči visoko u zrak i povuče uzicu koja je visjela s grede iznad nje. Ispod nje otvore se podna vrata i, zaigrano mahnuvši, Kate nestane u rupi. Reynie ju je čuo kako je pala doskočivši na zemljani pod. „Dodi!“ pozove ga ona. „Idemo brati jabuke.“

Reynie odmahne glavom i side niz ljestve. Kate je ipak uspjela zadržati stvari zanimljivima i nije imalo smisla tugovati za prošlim pustolovinama. Ako ništa drugo, Reynie bi trebao biti zahvalan – i *bio* je zahvalan – što boravak s prijateljima više nije značio opasnost. Tko je zapravo trebao opasnost? Sigurno ne Reynie!

Ali trebao ju Reynie ili ne – i iako nije imao načina predvidjeti ju – opasnost je zasigurno očekivala njega i njegove prijatelje.

I neće ih dugo čekati.

Kate i Reynie proveli su ostatak jutra obavljajući razne zadatke. Bio je to ugodan posao, osobito zato što su cijelo vrijeme razgovarali. Dok su brali jabuke s malobrojnih plodnih stabala, Kate je Reynieju ispričala o svojoj posljednjoj školskoj godini (satovi su bili lagani, ali previše se sjedilo za stolovima). Dok su punili korita s vodom, opisala je u kakvom je očajnom stanju bila stara farma kad su se ona i Milligan vratili na nju. Dok su uljili vrata obora za životinje, pričala je kako je Milligan ponekad dolazio kući s misije usred noći, budio ju i satima razgovarao s njom.

„Što je meni u redu“, reče Kate isprobavajući šarke na vratnicama da provjeri jesu li dobro sjele i da li su bešumne pa dobaci Reynieju lukavi pogled. „Priča mi svakakve tajne stvari.“

Reynie podigne obrve. „Kakve?“

„Bolje da pričekam i ispričam tebi i Stickyju u isto vrijeme“, reče Kate. „I on će to htjeti čuti, znaš.“ Zatim se zamisli na trenutak pa doda s oklijevanjem: „Kad bolje razmislim, mislim da bih trebala čekati dok i Constance ne bude s nama.“

„Onda mi barem pričaj o *ovome*“, reče Reynie, pokazujući prema dvije kokoši koje su se upravo pojavile iza ugla sjenika. Za kokoši su bila privezana malena kola puna zrnja i vukle su kola prema kokošinju sitnim kokošjim koracima uz mnogo kvocanja i lepršanja.

„Pileća isporuka“, reče Kate zadovoljno kimajući. „Jedan od mojih omiljenih projekata.“ Ona pogleda Reynieja da vidi je li shvatio šalu, ali izgledao je previše zaokupljen pernatim spektaklom da bi to primijetio.

„Kola koja vuku kokoši“, reče Reynie (koji se uljudno pretvarao da nije čuo Kateinu šalu). „Kako si to izvela?“

„Oh, dresiranje kokoši bilo je lako“, reče Kate. „Teži je dio bio obučiti Madge da ih ne lovi – izgubila sam dvije kokoši prije no što je shvatila.“ Ona zastane na trenutak kako bi odala počast sjećanju na nesretne kokoši pa vedro nastavi: „Rekla sam ti da sam naučila mnogo od onog dresera, sjećaš se? Dresirala sam životinje s farme da obavljaju poslove. Milligan je često odsutan pa nam treba puno pomoći. Onda je bolje da upotrijebim ono što imam, ne?“

„Mislim da je to briljantno“, reče Reynie savršeno iskreno. „Pilići hrane sami sebe, a stoka otvara i zatvara vlastita vrata.“

„Vidio si to?“ reče Kate zadovoljno. „Da, odlaze i vraćaju se kad god Moocho zazvoni.“ Ona pokaže prema voćnjaku. „Govoreći o Moochou, eno ga. Hej, Moocho! Evo Reynieja!“

Kate je spomenula Moochoa Brazosa u svojim pismima pa je Reynie znao neke stvari o njemu. Primjerice, znao je da je Milligan htio nekoga da pomaže na farmi, kao i da pazi na Kate dok je on na misijama i da ga je Kate nagovorila da zaposli jednog od njezinih starih prijatelja iz cirkusa. Ali sada, kad se dlakava prilika Moochoa Brazosa pojavila iz voćnjaka, Reynie je shvatio da Kate nije spomenula pokoji detalj. Sada ih sigurno nije morala dopunjavati jer je po Moochovim golemim mišićima, zalizanoj kosi i velikim brkovima bilo jasno da je on bio cirkuski snagator.

Moocho je nosio tešku kacu punu jabuka koje su Reynie i Kate nabrali ranije tog jutra. Ostavili su ju na udaljenom rubu voćnjaka kako bi ju Moocho dopremio – Reynie je mislio da će ju dopremiti kamionetom jer nije mogao ni zamisliti da bi ju netko mogao nositi više od nekoliko koraka. Ali Moocho je to obavio pješice, a u njegovim rukama kaca s jabukama nije izgledala veća od zdjele višanja.

„Dakle, ti si čudesni Reynie Muldoon“, reče on prilazeći. „Čuo sam tako puno o tebi.“ S obzirom na njegov zastrašujući izgled, Moochov nježni, melodiozni glas bio je jednako neočekivan kao i njegova odjeća – cvjetna pregača koju je nosio preko radnog kombinezona i kućne papuče. Odložio je kacu s jabukama na tlo i nježno stisnuo Reyniejevu šaku. „Veoma mi je drago što sam te upoznao.“

„Zaspao si, zar ne, Moocho?“ reče Kate.

Moocho zijevne u tom času. „Čekali smo dokasna, znaš.“

„Madge i ja čekale smo dokasna. *Ti* si otišao u krevet u devet.“

„Što je, kao što savršeno dobro znaš, daleko poslije mojeg vremena za spavanje“, reče Moocho, „pa me nemoj koriti, mlada damo. Osim, naravno, ako ne želiš jesti moju pitu od jabuka večeras.“

Kate se odmah pokajala zbog zadirkivanja pa mu je rekla za pokvareni auto. Moocho je ponudio da doveze gospođicu Perumal i njezinu majku u kamionetu, ali Reynie je rekao da očekuje da uskoro stignu. Mehaničar je obećao da će automobil biti popravljen prije ručka.

„Pa, ako ne stignu do tada, otići ću po njih“, reče Moocho dohvativši kacu i krenuvši prema kući. „Ne možemo im dopustiti da jedu u gradu – restoran je grozan.“

Reynie ga je gledao kako odlazi, još se uvijek diveći lakoći kojom je nosio kacu. „Vidim zašto si tražila od Milligana da ga zaposli. Zacijelo obavlja posao za nekoliko ljudi.“

„O, da, vjerojatno da“, reče Kate pa se naceri. „Ali čekaj da kušaš njegove pite. Onda ćeš znati pravi razlog.“

U podne su Reynie i Kate sjedili visoko na krovu kuće. Krenuli su zamijeniti slomljeni crijep i ispraviti nagnuti vjetrokaz, a nakon toga su ostali kako bi gledali krajolik. Pogled s te visine bio je sjajan, a Kate je pokazivala udaljeni ribnjak s mlinom, prizor njezina najranijeg sjećanja (plivanja s Milliganom), kad im pozornost privuče udaljeni zvuk. Okrenuli su se i ugledali oblak prašine kako se diže iznad ceste u daljini.

„To su sigurno Amma i Pati“, reče Reynie, ali Kate usmjereći durbin prema prašnom tragu, uzdahne od uzbuđenja i vikne: „Svi su tamo, Reynie! Mislim, i Sticky je ovdje!“

Reynie uzme durbin – Kate mu ga je gurnula tako gorljivo da se bojava da će ga srušiti s krova – i zaista, niz makadam su dolazile gospođica Perumal i njezina majka u karavanu, a za njima i stari kompakt: Washingtoni su stigli prije no što su ih očekivali.

Kate se spretno spusti do ruba krova, uhvati rubove ljestava pa sklizne kao niz vatrogasnu šipku ignorirajući prečke. Do trenutka kad se Reynie spustio na konvencionalan način, dvorište je bilo puno automobila. Perumali i Washingtoni čavrljali su s Moochom Brazosom (koji je izjurio van da ih pozdravi), a Kate je pomagala Stickyju ustati s tla i otresala mu je prašinu.

Na Reyniejevo iznenađenje, Sticky je izgledao isto kao što je izgledao prije godinu dana: mršav dječak svjetlosmeđe kože, uplašeni očiju (iako je strah možda dolazio od toga što još nije povratio dah) i posve ćelave glave. Ćelavost ga je iznenadila. Posljednji put kad je Reynie vidio Stickyja, sva mu je kosa narasla, ali opet je nestala. Nije imao ni naočale, ali samo zato što ih je Kate tek sada podizala s tla kamo su pale nakon njezina zagrljaja.

Držeći se za rebra, Sticky se slabašno nasmiješi Reynieju. Njih se dvojica tada nasmiju, zagrle i potapšu jedan drugoga po leđima. Svugdje oko njih odrasli su čavrljali o pokvarenim karburatorima i brznoj vožnji po autocestama i o tome kako su u gradu neočekivano naletjeli jedni na druge. Gospodin Washington izvadio je iz prtljažnika invalidska kolica za gospođu Washington koju su bolna koljena sprječavala u hodu, ali ipak je napravila nekoliko bolnih koraka da zagrli Reynieja i Kate. Gospođa Washington bila je niska žena kože boje oraha, uskih ramena i prilično napućenih usnica, kojima je kontrast bila nježnost u očima i koja nije mogla prestatu odmahivati glavom dok je okretala lica djece držeći ih u rukama.

„Oboje izgledate godinama stariji“, rekla je tužno, kao da ne može podnijeti tu pomisao. Gospodin Washington prišao je s kolicima, a njegova se žena spustila u njih i posušila vlažne oči. Gospodin Washington, koji je podsjećao na veću verziju Stickyja – visok, vitak i s naočalama – nije bio čovjek od mnogo riječi, ali smiješio se ljubazno i pozdravio djecu suzdržanim tapšanjem po ramenima.

U međuvremenu je gospodica Perumal (s rukama zaštitnički prekrivenim ispred sebe) prišla zagrliti Kate. „Zar ne izgledaš sjajno, draga? Oh! I vidim da si stavila poklopac na vjedro! Kako pametno!“

Kate je sjajila – uvijek joj je laskalo kad bi netko pohvalio njezino vjedro – i samo ju je želja da se iskrade i razgovara nasamo s dečkima spriječila da otvori vjedro i pokaže gospodici Perumal cijeli njegov inventar. Već su ionako morali predugo čekati da ostanu sami, jer najprije je trebalo unijeti prtljagu i pojesti ručak i oprati suđe i smjestiti goste u njihove sobe. Sve je to bilo vrlo ugodno, ali trebala je cijela vječnost da se to obavi. Do poslijepodneva je troje mladih prijatelja stalno dobacivalo poglede jedni prema drugima i kad im je gospodica Perumal napokon rekla da odu kako bi odrasli mogli razgovarati nasamo, nisu gubili vrijeme, nego su odmah izjurili van.

Ipak, kad su izašli u voćnjak, Sticky je sumnjičavo gledao prema kući. „Pitam se zašto žele razgovarati nasamo?“

„To je iznenađenje gospodina Benedicta“, reče Reynie. „Oni znaju za to.“

„Znaju? To objašnjava zašto su moji roditelji šaptali. Mislio sam da pričaju o tome da mama nađe drugi posao. Znaju da sam jako protiv toga. Radije bih se vratio igranju kvizova, znate, ali oni su jako protiv *toga*.“

Reynie je znao iz Stickyjevih pisama da njegov otac već radi dva posla. Financije njegove obitelji bile su strašno nategnute zbog nesretnih događaja koji su se zbivali do prošle godine. Stickyjeve čudesne i napredne sposobnosti pamćenja i čitanja učinile su ga nepobjedivim prvakom u kvizovima, ali teško je trpio zbog pritiska obitelji da zgrne bogatstvo i na kraju je pobjegao od kuće. Washingtoni su potrošili i posljednji novčić – zapravo duboko su se zadužili – da bi pronašli Stickyja i vratili ga. Od tada nisu

vjerovali privlačnosti novca i nisu dopuštali da Sticky bude podvrgnut neobičnim pritiscima („Jedva mogu podnijeti slušati kako pričam o našem vremenu na Institutu“, napisao je Sticky. „Od same pomisli da sam u opasnosti, drhte.“) I tako su Washingtoni ostali prilično siromašni.

„Kako si otkrio da znaju za iznenađenje?“ upitao je Sticky kad su se smjestili u sjeni stabala jabuke.

„Amma je dobila pismo od gospodina Benedicta“, reče Reynie. „Vidio sam ga na njezinoj komodi, a nije mi ga spomenula. Kasnije sam načuo dijelove njezina razgovora s Pati. Pati ne čuje dobro pa je Amma morala reći neke stvari puno glasnije no što je namjeravala. Ništa nije bilo dovoljno jasno da shvatim o čemu se radi, ali shvatio sam da znaju nešto što ja ne znam. Nedugo nakon toga meni je stiglo pismo od gospodina Benedicta – ono koje je poslao svima nama – i znao sam da nas čeka nešto dobro.“

„Naravno da će biti dobro! Kako ne bi bilo dobro?“ reče Kate, naslonivši se na laktove sa zadovoljnim osmijehom. „*Već* je dobro. Zajedno smo, zar ne? I sutra ćemo vidjeti gospodina Benedicta!“

„Da ne spominjem Rhondu i Broj Dva“, reče Reynie, misleći na briljantne pomoćnice gospodina Benedicta (koje su mu isto tako bile posvojene kćeri iako to nije bilo općepoznato). „Ni ja ne mogu dočekati da ih vidim.“

„Ni ja“, reče Sticky pa malo potištenijim tonom doda, „I... Constance, naravno... A što je s Milliganom, Kate? Za ručkom si rekla da će nas dočekati u kući gospodina Benedicta, ali nije li trebao biti ovdje?“

„To je bio plan, ali pozvali su ga na misiju.“

„Kakvu misiju?“ upitaše Reynie i Sticky u isti tren. Obojica su željela znati detalje.

Kate slegne ramenima. „Nemam pojma. Nikad mi ništa ne govori prije, samo poslije. Redovno čitam novine tražeći tragove, naravno – voljela bih mu reći da sam otkrila što smjera – ali nikad nisam pronašla ništa.“

„Dakle, *ipak* si u toku“, reče Sticky. „Pitao sam te o tome u zadnjem pismu, ali nisi mi odgovorila.“ Malo joj je zamjerao, no Kate je to ignorirala ili je bila potpuno nesvjesna toga.

„Naravno da sam u toku! Ali ja nisam poput tebe, Sticky. Ne mogu pročitati deset novina svakog jutra, od toga pola na stranim jezicima. Čitam samo *Stonetown Times*. Zašto? Jesi li vidio nešto sumnjivo?“

Sticky progunda: „Volio bih da jesam. A što je s tobom, Reynie?“

Iako je ovaj razgovor mogao zvučati čudno da ga je čuo netko sa strane (jer rijetko se može čuti djecu da pričaju o novinama, a još rjeđe da pitaju jedni druge jesu li vidjeli nešto „sumnjivo“), Reynieju i njegovim prijateljima to je izgledalo posve normalno. Svi su oni već dugo imali naviku čitanja novina – zapravo, oglas u novinama i doveo ih je do gospodina Benedicta – a od svoje misije čitali su dnevne naslove s posebnim interesom. Bilo je upitno hoće li bilo koja aktivnost povezana s gospodinom Curtainom biti javno objavljena, ali uvijek je bilo moguće da neka naizgled nevina priča otkrije vezu s nečim dubljim i mračnijim – nečim što bi djeca mogla prepoznati, čak i ako drugi čitatelji ne bi. U tom su se pogledu još osjećali kao tajni agenti iako čitanje dnevnih novina nije bio baš uzbudljiv terenski rad.

Naslovnica jutarnjeg *Stonetown Timesa*, primjerice, nije bila posvećena ničem zlokobnijem od financija, prijevoza tereta i šumarstva: KAMATE OŠTRO RASTU, pisalo je na jednoj naslovnici. TERETNI BROD *PREČICA* IDE NA DJEVIČANSKO PUTOVANJE, na drugoj, dok je na trećoj pisalo BOROVI